DE CE ȚI-E TEAMĂ?

CUM SĂ-ȚI ÎNVINGI TEMERILE PRIN CREDINȚĂ

DR. DAVID JEREMIAH

IMAGO DEI
ORADEA, 2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JEREMIAH, DAVID

De ce ţi-e teamă? : cum să-ţi învingi temerile prin credinţă / David Jeremiah ; trad.: Marcel Eugen Budea. - Oradea : Imago Dei, 2014
ISBN 978-606-8314-13-6

I. Budea, Marcel Eugen (trad.)

244

Originally published in the U.S.A. under the title:
What Are You Afraid Of?, by David Jeremiah

Copyright © 2013 by David Jeremiah
Romanian edition © 2014 by Sc Optim Multiserv SRL - Editura Imago Dei with permission of Tyndale House Publishers, Inc. All rights reserved.

Author photo taken by Alan Weissman, copyright © 2013. All rights reserved.

De ce ţi-e teamă?
Copyright © 2013 David Jeremiah
Ediţia în limba română © 2014 SC Optim Multiserv SRL – Editura Imago Dei cu permisiunea Tyndale House Publishers, Inc. Toate drepturile rezervate.

Editura Imago Dei
str. Pascal, nr. 18, X 84, ap. 7
410444 Oradea, Bihor, România
Tel.: 0359-422337
E-mail: office@imagodei.ro
Pagina web: WWW.IMAGODEI.RO

Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Imago Dei.

Traducerea: Marcel Eugen Budea
Tehnoredactarea: Marcel Eugen Budea

ISBN 978-606-8314-13-6

Dr. Ken Nichols este un consilier biblic şi un orator care-mi este prieten şi partener în lucrare de peste 35 de ani. Ori pe unde a fost, vei găsi oameni ale căror vieţi au fost vindecate datorită slujirii sale. În ultimii ani am discutat despre subiectul fricii şi el a fost primul care mi-a sugerat să scriu o carte pe această temă. Iat-o, Ken! Îţi este dedicată! Îţi mulţumesc pentru încurajarea ta!

Cuprins

Introducere 7

CAPITOLUL 1 DEZASTRELE: *Teama de calamităţi naturale* 13

CAPITOLUL 2 BOALA*: Teama de boli grave* 41

CAPITOLUL 3 DATORIILE*: Teama de colaps financiar* 67

CAPITOLUL 4 ÎNFRÂNGEREA: *Teama de eşec* 93

CAPITOLUL 5 LIPSA DE CONECTARE: *Teama de a fi singur* . .117

CAPITOLUL 6 DEZAPROBAREA: *Teama de respingere* 141

CAPITOLUL 7 PERICOLUL: *Teama de probleme neaşteptate* . . .163

CAPITOLUL 8 DEPRESIA: *Teama de colaps mental* 185

CAPITOLUL 9 MOARTEA: *Teama de moarte* 209

CAPITOLUL 10 DUMNEZEIREA: *Teama de Dumnezeu* 233

Epilog 257

Mulţumiri 261

Note 263

Introducere

Dormi în patul tău când ceasul de la radio te trezeşte, anunţând zgomotos începutul unei zile cu ştiri despre blocaje în trafic, furtuni cu fulgere, crime nocturne, incendii, căderi ale bursei de valori, scandaluri guvernamentale şi accidente rutiere. În loc să sari din pat, îţi tragi pătura peste cap. Ştii în ce lume îngrozitoare trăim şi te temi să te confrunţi cu toate provocările zilei.

Dar poate că temerile tale de dimineaţă nu apar la ştiri, ci au de-a face cu slujba ta. Trăieşti cu teama permanentă ca firma la care lucrezi să nu se restructureze. Sau poate eşti neliniştit de o tranzacţie care îţi ameninţă cariera.

Poate că teama ta cea mai mare e acasă. Oare vei putea plăti rata luna aceasta? Căsnicia îţi pare nesigură? Copiii te îngrijorează? După un program religios recent la biserica pe care o păstoresc în California de Sud, un tânăr soldat care tocmai se întorsese din Afganistan a început să plângă în timp ce-mi cerea să mă rog pentru el. Se temea că s-ar putea să-şi piardă familia.

S-ar putea. Cuvintele acestea îl obseda. Cea mai mare teamă a noastră este dată de condiţionalul s-ar putea – ameninţarea a ceea ce *s-ar putea* întâmpla. Teama schimbă posibilităţile. Sau chiar ceea ce e imposibil – căci teama este tiranul imaginaţiei. Ea

se infiltrează în sufletele noastre din umbră, din oglinda neclară a lui poate.

Prietenul meu Don Wyrtzen a avut parte de această experienţă.

> Monstrul iluzoriu al fricii apare din umbră, aşteptând să-mi sfâşie sufletul. Ca unul înclinat spre depresie, îi văd capul hidos foarte des: când mă lupt cu stresul emoţional al unei relaţii dificile, când mi-e teamă că eşecul este chiar după colţ, când succesul îmi pare prea greu de gestionat şi în zilele când sunt învins de anxietatea mea cronică.[1]

Mi se pare că ultima expresie surprinde foarte bine teama despre care vorbim: „anxietatea mea cronică". Asta e cea mai rea dintre toate – teama rea prevestitoare că ceva nu e bine, dar fără a şti ce anume. Ea te învăluie precum un nor.

Dacă te-ai luptat cu teama, nu eşti singur. Teama nu ţine cont de oameni sau de vârstă. Ea îi loveşte pe cei slabi şi pe cei puternici. Îi hăituieşte pe cei tineri şi pe cei în vârstă, pe cei bogaţi şi pe cei săraci. Chiar şi cei care par să aibă totul, inclusiv celebrităţile, eroii şi liderii „neînfricaţi", mărturisesc că au o mulţime de fobii.

Lui Jennifer Aniston, Cher şi Whoopi Goldberg le e teamă să zboare cu avionul. Barbra Streisand este xenofobică – se simte stânjenită în preajma străinilor. Michael Jackson era obsedat de teama de contaminare, infecţii şi boli. Suferea de misofobie. Dar celebritatea cu cele mai multe fobii este Woody Allen. Acestuia îi e teamă de insecte, raze solare, câini, căprioare, culori deschise, copii, înălţimi, încăperi mici, mulţimi de oameni şi cancer.

Nici oamenii celebri ai trecutului nu au fost diferiţi. Lui George Washington îi era extrem de teamă că va fi îngropat de viu. Richard Nixon era îngrozit de spitale, iar Napoleon Bonaparte, geniul politic şi militar, se temea de pisici.

Fobiile reprezintă parada de circ a înrobirii mentale.

Unele temeri ne atacă doar pentru o perioadă, dar altele pot rămâne cu noi întreaga viaţă. S-ar putea ca o persoană care se teme de înălţime să simtă cum îi creşte pulsul atunci când păşeşte într-un ascensor cu pereţi de sticlă şi urcă 20 de etaje într-un hotel. Dar teama îi dispare în clipa în care iese din lift şi intră în holul hotelului.

Pe de altă parte, temerile noastre de eşec, singurătate, respingere, dezastre iminente sau de a contracta o boală gravă nu par să dispară niciodată. Ele sunt temeri ce se manifestă întreaga viaţă şi fierb tot timpul în arzătorul minţii noastre. Sunt temeri care ne jefuiesc viaţa. Despre aceste temeni voi discuta în cartea de faţă.

Aceste temeri pot fi descrise folosind ceea ce lingviştii numesc „aria semantică" a unui cuvânt: *teamă, îngrijorare, anxietate, intimidare, nesiguranţă, groază, nelinişte, alarmare, frământare*. Uneori ne e greu să ştim exact care dintre aceste cuvinte descrie cel mai bine ceea ce simţim şi de fapt asta nici nu contează. Indiferent ce termen folosim, aceste sentimente pot declanşa reacţii toxice: imobilizare, paralizie, retragere, pasivitate, depresie şi tulburări psihosomatice – boli fizice care nu au o cauză ce poate fi identificată.

Când întreb: „De ce ţi-e teamă?", eu de fapt întreb: „Ce anume te paralizează? Ce îţi fură bucuria şi îţi distruge speranţa? Ce nu te lasă să dormi, noapte de noapte? Ce te împiedică să trăieşti prin credinţă şi să-ţi asumi riscuri? Ce te reţine să-ţi dăruieşti viaţa în întregime unui Dumnezeu iubitor care nu doreşte nimic altceva decât ce e mai bun pentru tine?"

Cred că ştiu cel puţin în parte răspunsurile la aceste întrebări, deoarece mi-am trăit întreaga viaţă alături de mulţi creştini maturi şi am păstorit mii de oameni timp de aproape cinci decenii. Am descoperit că fiecare om – inclusiv eu – are o anumită teamă. Provocarea noastră este de a ne descoperi şi analiza temerile şi apoi de a le găsi un răspuns biblic.

Când apostolul Pavel îl sfătuia pe Timotei, tânărul său protejat, el ştia că lui Timotei îi era teamă de ceva – probabil de sarcina încredinţată de a conduce marea biserică din Efes. Timotei crescuse într-un orăşel din Asia Mică, iar Efesul era un oraş mare. Pavel însuşi a stat trei ani în Efes, ajutând biserica de acolo. Aceasta era condusă de un grup de lideri puternici, dar învăţătorii falşi le făceau probleme. Timotei trebuia să se implice şi să conducă tot ce se petrecea acolo. Cărui pastor tânăr nu i-ar fi teamă de aşa ceva?

Prin urmare ce i-a spus Pavel lui Timotei? „Teama ta nu e de la Dumnezeu. De la Dumnezeu vine putere, dragoste şi o atitudine mentală stabilă" (2 Tim. 1:7, parafrazarea aparţine autorului).

Pavel ştia că atunci când dobândim perspectiva lui Dumnezeu cu privire la sursa fricii noastre, putem respinge ceea ce nu e de la El şi putem primi ceea ce e de la El. În anii în care L-am urmat pe Cristos, am studiat Biblia şi am păstorit creştini bine intenţionaţi, încă n-am descoperit vreo teamă la care Dumnezeu să nu aibă răspuns. Motivul este simplu: Dumnezeu Însuşi este răspunsul la toate temerile noastre!

Gândeşte-te la lucrul acesta – aproape întotdeauna teama are de-a face cu viitorul. Uneori ne este teamă deoarece ştim ce va urma în viitor. Dar cel mai adesea ne este teamă de ceea ce nu ştim cu privire la viitor. Ne e teamă de ceea ce s-ar putea întâmpla. De exemplu, organizaţia Gallup i-a întrebat pe adolescenţii cu vârsta cuprinsă între 13 şi 17 ani care este cea mai mare teamă a lor. În ordine descrescătoare, primele zece temeri au fost: atacurile teroriste, păianjenii, moartea/a fi omorât, a nu reuşi în viaţă/a fi un eşec, războiul, înălţimile, crima/violenţa, a fi singur, viitorul şi războiul nuclear.[2]

Observaţi că toate aceste temeri sunt în viitor şi toate sunt doar „posibilităţi". S-ar putea ca aceşti adolescenţi să nu aibă de-a face cu niciuna dintre ele. Chiar dacă viitorul este doar la un minut de prezent (când aştepţi diagnosticul unui medic) sau la cinci ani distanţă (când te îngrijorezi că nu vei avea o pensie decentă), centrul fricii este viitorul.

Dar ce este viitorul pentru Dumnezeu? Pentru El viitorul este prezentul! Noi trăim în timp, dar Dumnezeu, care a creat timpul, e în afara lui. Noi ştim relativ puţine despre viitor, în timp ce Dumnezeu ştie totul despre el. Toate evenimentele din vieţile noastre se petrec în două cadre de timp: trecut şi viitor. (Prezentul este un moment infinitezimal care trece permanent şi devine trecut înainte ca să-l putem defini.) Pe de altă parte, Dumnezeu are doar un cadru de referinţă: eternul prezent, în care vede şi cunoaşte totul, inclusiv viitorul.

De aceea Dumnezeu este răspunsul la toate temerile noastre. Dacă Dumnezeu este bun şi iubitor (şi este), dacă El este atotputernic (şi este) şi dacă noi suntem copiii Săi (sper că tu eşti), atunci nu ai niciun motiv să te temi de nimic, căci Dumnezeu deţine controlul tuturor lucrurilor.

Ştiu – aceasta este o teologie sănătoasă şi probabil că o crezi. Dar totuşi ai temeri, nelinişti şi un gol în stomac, fie uneori, fie tot timpul. Marea autoare Edith Wharton a afirmat odată că nu crede în stafii, dar îi e teamă de ele. E un lucru să ştii ceva la nivel intelectual şi e altceva să-l crezi cu inima.

Cum ajuţi un copilaş să-şi înfrunte teama de întuneric? Aprinzi lumina şi îi arăţi că nu există nimic în cameră de care să-i fie teamă. Apoi îl ajuţi să-şi acordeze inima la ceea ce mintea lui a acceptat. Acesta este procesul credinţei, în cazul fiecăruia dintre noi. Acceptăm că Dumnezeu deţine controlul şi, bazându-ne pe acest fapt, ne aruncăm poverile pe umerii Săi puternici.

Dar ce putem spune despre viitorul nostru nesigur? S-ar putea ca optimismul să nu aibă nicio bază în realitate. Singura cale de a păşi neînfricaţi şi încrezători într-un viitor necunoscut este să mizăm totul pe puterea, bunătatea şi credincioşia lui Dumnezeu.

Pentru a înţelege de ce Dumnezeu este răspunsul la toate temerile noastre, trebuie să înţelegem ce spune Biblia despre teamă şi ea spune multe. Ne spune de peste 300 de ori să nu ne temem. „Nu vă temeţi" este cea mai frecventă poruncă. Diferite cuvinte pentru teamă apar de peste 600 de ori. Şi ca nu cumva să crezi că eroii noştri biblici erau neînfricaţi, despre peste 200 de oameni din Scriptură ni se spune că le-a fost teamă. Nu toţi aceştia au fost „oameni răi"; mulţi dintre ei au fost personaje importante – David, Pavel, Timotei şi alţii.

Eroii biblici au fost oameni obişnuiţi care au trebuit să înveţe aceleaşi lucruri pe care trebuie să le învăţăm şi noi – cum să-şi alunge teama crescând în cunoaşterea lui Dumnezeu, cum să-şi mute concentrarea dinspre teama din prezent spre Dumnezeul cel veşnic, cum să înlocuiască ceea ce nu ştiau despre viitor cu ceea ce ştiau despre El. Ei au fost nevoiţi să renunţe la lucrurile copilăreşti (a le fi teamă de ceva) şi să crească în credinţă şi în înţelegere.

Am scris această carte deoarece consider teama un pericol real şi prezent în trupul lui Cristos. Mulţi creştini nu trăiesc vieţi descătuşate din cauză că le e teamă şi atunci când teama nu este îndepărtată pot exista consecinţe grave. Autorul şi învăţătorul Neil T. Anderson scrie:

> Teama este un hoţ. Ea ne erodează credinţa, ne jefuieşte speranţa, ne fură libertatea şi bucuria de a trăi viaţa din belşug în Cristos. Fobiile sunt ca strânsoarea unui şarpe – cu cât îi cedezi mai mult, cu atât te strânge mai tare. Sătui de a lupta, cedăm ispitei şi temerilor. Ceea ce părea a fi o cale uşoară devine de fapt o închisoare a necredinţei – o fortăreaţă a fricii care ne ţine captivi.[3]

Isus a venit să „vestească celor captivi eliberarea" şi eu cred că aici se includ şi cei ţinuţi captivi de teamă (Luca 4:18). De asemenea, El spune că adevărul este cheia pentru libertate (Ioan 8:32). Iată adevărul: Dumnezeu este bun (Ps. 119:68), Dumnezeu este dragoste (Ioan 4:8, 16) şi Dumnezeu are un viitor plin de speranţă pentru copiii Săi (Ier. 29:11; Rom. 8:28-29). Dumnezeu este un refugiu şi o cetate tare, un scut şi un Apărător pentru cei care se încred în El (Ps. 91:2-4). Pe baza acestor considerente şi a multor altora…

> Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopţii,
> nici de săgeata care zboară ziua,
> nici de ciuma, care umblă în întuneric,
> nici de molima, care bântuie ziua namiaza mare.
> O mie să cadă alături de tine,
> şi zece mii la dreapta ta,
> dar de tine nu se va apropia.
>
> PSALMUL 91:5-7

În timp ce citeşti această carte, mă rog să-ţi întăreşti convingerea că Dumnezeu este răspunsul la toate temerile tale. Mă rog ca atunci când te uiţi la viitor să nu vezi nimic altceva decât puterea şi dragostea Sa care îţi vor păzi fiecare pas şi să descoperi adevărul care te va elibera ca să poţi trăi viaţa neînfricată de care vrea Dumnezeu să te bucuri.

dr. David Jeremiah

IUNIE 2013

CAPITOLUL 1

DEZASTRELE:
Teama de calamităţi naturale

De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul,
şi s-ar clătina munţii în inima mărilor.

PSALMUL 46:2

Cel puţin familia Trowbridges avea un loc unde să se ascundă – pivniţa vecinilor. Într-o după-amiază de luni, în luna mai din anul 2013, Kelcy, soţul ei şi cei trei copii ai lor au intrat pe rând în întunericul răcoros, s-au ghemuit sub o pătură şi au ascultat urletele sirenelor de avertizare. Familia Trowbridges locuia într-o suburbie a oraşului Oklahoma şi se apropia un uragan teribil.

Tot ce puteau să facă membrii familiei era să stea, să se ţină de mâini şi să asculte, în timp ce sirenele erau acoperite de zgomotele care deveneau tot mai puternice şi mai îngrozitoare. Vânturi ce scoteau sunete stridente loveau casa şi se simţeau izbituri violente în uşa pivniţei. Copiii începură să plângă. „Şşş, e doar moloz", spuse Kelcy, „lucruri luate de vânt care sunt aruncate peste tot şi lovesc zidurile".

Apoi, după aproximativ 40 de minute, se lăsă o tăcere înfiorătoare. Familia Trowbridges ieşi la lumină într-o lume pe care

n-o mai cunoşteau. Totul în jur era în ruine. Unde era casa lor? Era pusă la pământ, ca fel ca rânduri de alte case de pe strada lor. Unde era maşina familiei? În cele din urmă descoperiră că fusese ridicată în aer, purtată pe stradă şi aruncată pe un acoperiş.

Unul câte unul vecinii ieşiră din adăposturi. Nimeni nu spunea nimic. În loc de cântece de păsărele, se auzeau doar suspine înăbuşite. Acolo se aflau rămăşitele vieţilor lor şi pierderea unor iluzii liniştitoare – iluzii de stabilitate şi siguranţă într-o lume raţională.

Domnul Trowbridge nu era genul de om care să nu facă nimic. Merse să sorteze şi să recupereze ce se mai putea recupera. Dar după o clipă, se trase brusc în spate.

„Chemaţi poliţia“, spuse monoton.

Acolo, printre cărămizi, conducte şi dărâmături, se afla un copilaş – o fetiţă nu mai mare de doi sau trei anişori. Era moartă. Domnul Trowbridge îşi păstră stoicismul până la sosirea poliţiei, dar apoi şi-l pierdu şi începu să plângă pentru fetiţă, pentru familia ei, pentru violenţa pământului.

Între timp, aproape de Piaţa Towers Elementary, Stuart Earnest jr. văzu şi auzi unele lucruri care aveau să-l urmărească tot restul vieţii. Şcoala fusese lovită direct de uragan. Şapte copii îşi pierdură vieţile şi Earnest nu putuse opri zgomotele tragediei. Le auzise strigătele după ajutor, precum şi ţipetele sfâşietoare ale celor care încercară să le vină în ajutor.

Un elev de clasa a patra pe nume Damian Britton se număra printre supravieţuitorii de la Piaţa Towers şi asta datorită unui profesor curajos care îi salvase viaţa. Lui Damian i se părea că toate acele lucruri îngrozitoare se petrecuseră într-o perioadă de cinci minute înainte ca elevii să iasă din ascunzătorile lor. Fusese cam la fel peste tot: cinci minute scurte în care cei mici, cât şi toţi ceilalţi, au putut învăţa astfel de lecţii profunde despre viaţă şi pierdere.

Trebuie să vă spun că este greu să-ţi aduci aminte de aceste întâmplări. Ar fi mult mai uşor să păstrezi un ton vesel şi plăcut, chiar într-o carte care discută despre teamă. Desigur, problema este că aceste întâmplări sunt adevărate şi noi ştim asta. Ele pot avea loc din nou în următoarele cinci minute sau mâine sau în

ziua următoare. În fiecare an, ştirile ne aduc aminte că forţele naturii care guvernează această planetă sunt tulburate şi instabile.

Ne trăim viaţa într-o stare de negare. Ne începem zilele de parcă am avea garanţii cu privire la siguranţă, garanţii care pur şi simplu nu sunt posibile în această viaţă. Ne felicităm pentru progresele impresionate ale tehnologiei şi pretindem că am câştigat orice provocare la adresa vieţii şi sănătăţii. Dar nu este aşa. Natura este minunată şi ne inspiră – dar, de asemenea, e cumplită şi nemiloasă.

În 2004, marea tragedie a fost tsunamiul din Oceanul Indian, care a făcut 230 000 de victime. Nu pot uita aceste cifre. În 2005, ne-am confruntat cu uraganul Katrina. Cine poate uita anii 2010 şi 2011? Cutremurul din Haiti a luat viaţa altor 220 000 de oameni, iar tsunamiul din Japonia a curmat viaţa a cel puţin 15 000.

Dar acestea sunt doar evenimentele meteo cele mai semnificative. Există prea multe cutremure, incendii, inundaţii, uragane, tornade, furtuni şi tsunamiuri ca să le mai ţinem socoteala. Calamităţile naturale se dezlănţuie în lumea noastră, costându-ne miliarde de dolari şi, mai important, sute de mii de vieţi.

Dezastrele naturale ridică multe întrebări referitoare la siguranţa noastră, la teama noastră de ceea ce nu putem controla şi în special la caracterul lui Dumnezeu. Aceste întrebări trebuie să primească răspunsuri. Aş vrea să deschid discuţia vorbindu-vă despre un personaj biblic care a avut parte de două dezastre naturale într-un interval de 24 de ore. Desigur, numele lui este Iov.

DEZASTRELE NATURALE ÎN VIAŢA LUI IOV

Iov a devenit modelul tipic al omului care a avut parte de dezastre, deşi credem că nu le merita. Primele versete ale cărţii sale ne vorbesc despre Iov în patru domenii ale vieţii sale. În primul rând, aflăm despre *credinţa* lui – faptul că era „fără prihană şi curat la suflet. El se temea de Dumnezeu şi se abătea de la rău" (Iov 1:1). Iov nu era fără păcat, dar avea un caracter matur şi era un om neprihănit.

De asemenea, se remarca datorită *averii* lui. „Avea şapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi, cinci sute de măgăriţe şi un foarte mare număr de slujitori. Şi omul acesta era cel mai cu vază din toţi locuitorii Răsăritului“ (Iov 1:3).

În zilele lui Iov, bogăţia se calcula în funcţie de cât teren, câte animale şi câţi slujitori aveai, iar Iov avea din toate acestea din belşug. Era cel mai bogat om din vremea sa.

Iov nu era doar un om bogat, dar avea şi o *familie* frumoasă. Primele capitole ne spun că şi-a crescut fiii şi fiicele aşa încât aceştia erau foarte apropiaţi. Organizau aniversări grozave ale zilelor de naştere, iar după acestea tatăl lor aducea arderi de tot pentru ei. El spunea: „Poate că fiii mei au păcătuit şi au supărat pe Dumnezeu în inima lor“ (Iov 1:5). Pentru el, credinţa şi familia se întreţeseau.

În sfârşit, avea mulţi *prieteni*. Unii sunt celebri pentru rolul lor din cartea lui Iov, dar fără îndoială că au fost şi alţii care nu sunt menţionaţi. Iov 2:11 ne spune cum un grup de prieteni apropiaţi au venit să plângă împreună cu el după marile pierderi pe care le-a suferit. Dacă ştii câte ceva despre istoria lui Iov, îţi aminteşti că aceşti prieteni au sfârşit prin a-l dezamăgi, dar totuşi ei erau prietenii lui şi au venit din zone îndepărtate ca să fie alături de el în această vreme de nevoie.

Au făcut bine că au fost alături de el ca să-l ajute să suporte povara durerii. Au greşit când au încercat să explice şi să ofere soluţii unei situaţii care nu era deloc simplă. Până la urmă, au scos ce era mai rău din Iov şi nu ce era mai bun. Totuşi ni se spune că el i-a iertat şi că s-au împăcat (Iov 42:9-11).

Ceea ce nu ştiau aceşti prieteni – ceea ce Iov însuşi nu ştia – era faptul că erau implicate unele forţe spirituale care le depăşeau cu mult capacitatea de înţelegere. Detaliile le găsim în Iov 1:8-12:

> Domnul a zis Satanei: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană şi curat la suflet, care se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău.“
>
> Şi Satana a răspuns Domnului: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui şi tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui, şi turmele lui

> acopăr ţara. Dar ia întinde-Ţi mâna şi atinge-te de tot ce are, şi sunt încredinţat că Te va blestema în faţă."
>
> Domnul a zis Satanei: „Iată, îţi dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna." Şi Satana a plecat dinaintea Domnului.

După ce a primit îngăduinţa lui Dumnezeu, Satan s-a pus pe lucru şi distrugerea lui Iov a venit rapid, cu patru calamităţi care au avut loc într-o singură zi. Termenii erau clari: Satan putea să se atingă de bunurile lui Iov, dar nu şi de persoana sa. Aşa că marele experiment a început. Dar ceea ce înţelegem deja foarte clar este că Dumnezeu e Cel care deţine controlul acestei lumi. Diavolul îl putea testa pe Iov, dar nu fără permisiunea lui Dumnezeu. Dumnezeul nostru domneşte şi nu ne putem permite să uităm lucrul acesta în timpul unei discuţii despre dezastre; de fapt n-ar trebui să-l uităm niciodată.

Ce-i poţi da omului care are orice? O nenorocire – asta era ceva ce Iov încă nu experimentase. A început în timpul unuia dintre acele ospeţe în care fiii şi fiicele sale erau adunaţi cu toţii împreună, râzând şi bucurându-se de compania celorlalţi.

Un mesager s-a apropiat de Iov cu vestea tulburătoare. Nişte Sabeeni au intrat pe domeniul lui, i-au furat bovinele şi i-au omorât slujitorii. Doar acest mesager a scăpat ca să-i dea de ştire (Iov 1:13-15).

Totuşi, înainte ca slujitorul să termine ce avea de spus, înainte ca Iov să înţeleagă situaţia, uşa se deschide şi apare un alt mesager. Este palid şi are ochii mari în timp ce şopteşte: „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer şi a ars oile şi pe slujitorii tăi" (Iov 1:16).

În acest moment se pare că ziua lui Iov nu ar putea fi mai rea. Dar un al treilea mesager este chiar în spatele lor. Expresia „pe când vorbea el încă" se foloseşte de trei ori în acest pasaj. Pentru Iov, cel puţin, este adevărat vechiul proverb: o nenorocire nu vine niciodată singură.

Al treilea mesager aduce vestea că i-au atacat haldeenii, au furat cămilele, i-au omorât pe slujitori şi da, a scăpat doar acest mesager îngrozit (Iov 1:17).

Multe au mers rău pentru Iov – nenorocirile s-au ţinut lanţ. Dar înainte de a pricepe vreuna, darămite să-şi facă un plan de revenire, cade lovitura decisivă:

> Pe când vorbea el încă, a venit un altul şi a zis: „Fiii tăi şi fiicele tale mâncau şi beau vin în casa fratelui lor întâi-născut. Şi deodată, a venit un vânt mare de dincolo de pustie, şi a izbit în cele patru colţuri ale casei: Casa s-a prăbuşit peste tineri, şi au murit. Şi am scăpat numai eu, ca să-ţi dau de ştire."
>
> Iov 1:18-19

Pe lângă orice altceva, Iov trebuie să fi fost binecuvântat cu o inimă puternică. Îţi poţi imagina cum e să primeşti astfel de veşti? El era dedicat copiilor săi, aducându-i permanent înaintea lui Dumnezeu. În ciuda tuturor mijlocirilor lui, ei au murit toţi deodată. A stat în faţa a zece sicrie şi a fost chinuit de tăcea cerului. *De ce*, *Doamne?*

Cartea lui Iov a fost întotdeauna cartea care i-a ajutat pe oameni să facă faţă vieţii şi efectelor răului. În primul rând, există un rău individual, precum sabeenii şi haldeenii care i-au ucis pe slujitorii lui Iov şi i-au furat bovinele şi măgarii. Apoi vedem răul distructiv al dezastrelor naturale în focul care a distrus şeptelul şi cirezile, şi furtuna care i-a ucis pe copiii lui Iov. În spatele tuturor acestora, vedem răul la un nivel cosmic în mâna lui Satan care, cu îngăduinţa lui Dumnezeu, a orchestrat întreaga nenorocire.

Deoarece comentatorii biblici consideră cartea lui Iov ca fiind cea mai veche carte din Biblie, ştim că ne confruntăm cu problema dezastrelor naturale de când există fiinţe umane pe pământ. Biblia nu muşamalizează întrebările dificile ale vieţii; nu încearcă să ne facă să ne întoarcem privirea de la ele. Suntem invitaţi să stăm împreună cu Iov în cimitir, să ne uităm în jos la praful visurilor lui şi să-I punem lui Dumnezeu întrebarea *de ce?* Prima întrebare ridicată în special de această istorioară şi în general de calamităţile naturale este următoarea: Ce ne spun aceste dezastre repetabile despre Dumnezeu?

DEZASTRELE NATURALE ŞI REALITATEA LUI DUMNEZEU

Dumnezeu nu poate fi separat de dezastre

Unii cred că Dumnezeu nici n-ar trebui pomenit într-o discuţie despre dezastre, deoarece El n-are nicio legătură cu aceste rele. Explicaţia decurge în felul următor: Dumnezeu a creat lumea, dar El nu Se implică în treburile ei. Această filozofie se numeşte teism. Ea acceptă existenţa şi bunătatea lui Dumnezeu, dar Îl distanţează de orice se întâmplă în lumea pe care a creat-o.

Cred că mulţi creştini adoptă adesea un gen de deism în încercarea de a-L scoate pe Dumnezeu din încurcătură. Deismul ne permite să afirmăm bunătatea lui Dumnezeu în faţa relelor îngrozitoare afirmând pur şi simplu că nu este vina Lui. El a creat o lume bună şi nu ar trebui să fie blamat dacă în ea se petrec lucruri rele. Dar Scriptura ne arată clar că Dumnezeu este activ în univers (Iov 37).

Un alt mod prin care Îl scăpăm pe Dumnezeu de responsabilitatea dezastrelor este să dăm vina pe Satan pentru ele. Dar din ce am studiat deja despre Iov, ştim că Satan nu poate face nimic fără permisiunea lui Dumnezeu (Iov 1:8-12). Dacă Satan trebuie să obţină permisiunea lui Dumnezeu pentru a face ceea ce face, atunci Dumnezeu deţine controlul şi domneşte în treburile omeneşti. Oamenii percep controlul Său peste toate lucrurile atunci când numesc dezastrele naturale „lucrări ale lui Dumnezeu".

Prin urmare a spune că Dumnezeu nu este implicat în aceste evenimente dezastruoase este o explicaţie prea simplistă a lucrurilor. Fie că ne place, fie că nu, trebuie să discutăm chestiunea cu integritate teologică. Biblia ne învaţă că Dumnezeu este suveran – El domneşte atât în momentele bune, cât şi în cele mai puţin bune. Să ne uităm la câteva dintre motivele pentru care există dezastre într-o lume controlată de Dumnezeu.

DUMNEZEU FOLOSEŞTE ELEMENTELE NATURII ÎN CONDUCEREA LUMII

Biblia conţine multe pasaje care resping ideea că Dumnezeu a pus natura în mişcare şi acum o lasă să se desfăşoare singură. Următoarele versete ne prezintă un Dumnezeu care se implică în